

R O Z M A I T O Ś C I.

We Wtorek

N^{ro} 18.

13. Lutego 1821

Wspomnienia z pewney podróży do Anglii.

Londyn 5. Sierpnia 1820.

Od pięciu dni znajduję się w tych rozległych gruzach, dokąd mnie dyliżans z Dover tak spieszuie przywiózł, iż 60 mil Angielskich w mniej jak dziesięciu godzinach odbyłem. Przybywszy do Londynu dosyć się zawiódłem w moich oczekiwaniach. Naywyższe domy są tylko o 3 piątrach, zazwyczaj wąskie i nie pobielone, a tak sprawiają te czerwone cegły przy czerwonych dachach bardzo iednostayny widok. Pałaców nie wielka liczba, i te bardzo rozrzucone, naywiększa część głównych ulic Londyńskich iest tak szeroka jak nayzacznieysze Wiedeńskie, a niektóre mają $3\frac{1}{4}$, także iedną milę w długości. Po obu stronach wykładane są szerokie trotuary wzniesione o poł cala wyżey jak ulice. Wystawy i ozdoby sklepów są nie do opisania. Idziny głównemi ulicami Londynu i nie wznosimy naszego wzroku wyżey jak do pierwszego piątra, zapewnie przyedzie wspomniasz nadarzaających się przedmiotów naysmielsze oczekiwanie, a podczas wieczornego oświecenia wprawia ten zachwycający widok każdego cudzoziemca w naywyższe zadziwienie. Lecz wnieśmy ieszcze wyżey nasz wzrok, a krzyżąca sprzeczność zemści się okrutnie za chwilowe użycia. Domy na dwa piątra wysokie; na trzy, naywięcey cztery okna szerokie, z których często połera dla nałożonego podatku iest zamurowana, krzyżujące się wróżnym kształcie kominy: taka iest fizionomia wyższej części domów Londyńskich. Widok tego kominiarskiego panorama tem mocniej odrazą przenika, gdy pierwey obrazy parteru tak bardzo zaynowały.

Lecz co tu powiedziałem, iedynie tyczy się właściwego City dawnego miasta i srednice głównego handlu — albowiem zachodnią część miasta zdobią naygustownieysze budynki i przepyszne pałace. Tutay znajduią się naypięknieysze Square's (pewny rodzaj czworogramiasty placów, w srodku których ciągną się

wielkie żelaznemi kratami obwiedzione ogrody) sąsiedzcy mieszkańcy tych placów muszą wolne wniyscie do tych ogrodów, rocznie pięcioma funtami szterlingów opłacać.

Mosty na Tamizie są naywspanialszą ozdobą tego miasta. Nie można nic pysznieszego sobie wystawić. Znajduie się część takich mostów, a ich nazwiska są następujące: Londyński, Southwark, Blackfriars, Waterloo, Westminsterki, i Wauxhallski; pomiędzy temi iest drugi i czwarty całkiem z żelaza. Most Suthwarski unosi się na trzech niezmiernych łukach nad Tamizą. Na widok tej obrzymiey budowy potrzeba się zdumiewać nad ludzką śmiałością. Most Waterloo iest dłuższy, składa się bowiem z dziewięciu łuków, człowiek pieszy potrzebuie 12 minut, nim go przeydzie.

Scisk ludzi i powozów nie iest do opisanania, szczególnie na mostach Londyńskim Blackfriars i Westminsterkim, a podług doniesienia pewnego pisma, ma codziennie przez te trzy naybardziej uczęszczane mosty przeciągać 16000 piechotników, 1200 wozów ładownych, 6500 próżnych powozów, 3500 karty 2000 iednokonnnych družek i 2300 iedźców wierzchowych.

Moia pierwsza przechadzka po ulicach tej świata stolicy nie naylepiey wypadła. Umiejętność moia w języku Angielskim ograniczała się na tych dwóch słowach *yes* i *no*. (Tak iest i nie) Te dwa słówka, któreby mi może w iakiem radnem zgromadzeniu byłego miasta wolnego nieiakiie wzięcie zrobić mogło, tutay na nic mi się przydały.

Zaledwie wstąpiłem na trotuar, natychmiast ustępować musiałem. Z grzecznością chciałem się usnąć na lewą stronę przed idącym na przeciwko mnie, lecz tak mocne uderzenie w bok uczułem, iż z łatwością przekonałem się, że tutay po prawey stronie omiiać potrzeba. Ażeby moje boki ochronić od częstego poruszenia, opuściłem spiesznie trotuar, i szedłem daley srodkiem nlicy, gdzie nie mniej natarczywie przechodzących napotyka-

tem. W Londynie postępują wszyscy większym i spieszniejszym krokiem jak gdzie indziej; każdy zda się samym sobą być bardzo zajęty, każdy spogląda na przeciwko siebie ponuro i surowo. Kraiowcy są już o beznamiętni z tym sposobem chodzenia, dla też rzadko spotykają ich te nieprzyjemne witańia, lecz cudzoziemiec nie może miłe przyjąć dotknięcia Angielskiego łokcia lub pięta.

Zobawaj, ażebym nie zablądził, a potem do moiego pomieszkania nie trafił, jak najszybciej starałem się ukoneczyć moją przechadzkę. Siadłem do obiadu, a mój nieprzyzwyczajony żołądek spożywał na pół ugotowaną sztukę mięsa, niesmaczne przyprawy, kawałeczek sera i buselkę portern. Zapłaciwszy za ten Angielski posiłek cztery szylingi (prawie 5 ryn. W. W.) udałem się przez park ku Westminsterowskiemu mostowi.

Natłok ludzi na tym moście jest daleko większy jak na najludniejszych ulicach Londynu. Z wysokości mostu spoglądałem z wielką uciechą na spokojnie płynącą Tamizę — gonitwa czółnami wystawiła mi nieznany dotąd widok; dziesięć do dwanaście czółen, których budowa na kształt ryby, stawiają w szeregu; każdym czółnem steruje jeden tylko człowiek. Za danym znakiem wyruszają wszystkie razem, i lecą z taką szybkością i zręcznością, jak gdyby wszystkie pęd wody unosił. Całą godzinę przepędziłem na przypatrywaniu się temu przyjemnemu widowiskowi. Po szóstej godzinie udałem się do teatru Asthley, o którym, iakoteż o innych scenach Londyńskich w następujących wspomnę doniesieniach.

Na jutro zwiędziłem kościół S. Pawła, ażeby ze szczytu wieży tej Bazyliki, do którego 680 schodów prowadzi, całą przestrzeń Londynu oglądać.

Szczególnym trafem czyniłem moje spacerki w jasnym dniu, i nie bardzo mi przeszedł ciemny dym cisnący się z iakich stotysięcy kominów, który zwyczajnie całe miasto pomrokiem okrywa. Kopułę kościoła otacza kolosalna galeria, z której wygodnie wszystkich części tego morza domów dostrzedz można. Najprzyjemniej zachwyciła mnie okryta okrętami Tamiza, i widok warsztatów morskich. Z tej galerii postąpiwszy iakich dwieście kroków wszedłem do drugiej znajdujący się wewnątrz kopuły i opasanej żelaznymi poręczami. Tutaj znajduje się zbieg głosów, za pomocą którego osoba stojąca na przeciwny stronie, jeżeli przyłoży ucho do muru, pomimo odległości iakich sto kro-

ków usłyszy wyraźnie wszystko, co na drugiej stronie muru mówią.

Wielki dzwon, księgozbiór i zdobyte przez spoczywających tutaj bohaterów zwycięskie znaki, pokazują każdemu cudzoziemcowi. Pomiędzy wieloma nagrobkami wyszczególnia się pomnik poświęcony Admirałowi Nelson. Otoczony trofeami stoi bohater w wielkości człowieczey mając u swoich nóg złożone sztandary i chorągwie zwyciężonych. Nigdzie nie jest ięgo imię wyryte, tylko na podstawie znajdują się te trzy słowa: *Nil, Kopenhaga, Trafalgar*. Potrzebaż imienia gdzie czyni tak głośno mówią? — Przed kościołem wchodzi się do podziemnego krużganku, gdzie spoczywają zwłoki bohaterów w marmurowych trumnach.

Naprzeciwko kościoła S. Pawła znajduje się Dollonda wielki skład optycznych instrumentów. Widziałem dalekovidz o którego wielkości nawet żadnego dotąd wyobrażenia nie miałem. — Po tem wszystkiem udałem się do Francuzkiego restauratora, których znaczna liczba znajduje się w Londynie. W prawdzie dano więcej potraw jak wczoraj, lecz na dobrą sztukę mięsa nie mogłem i dzisiaj natrafić. — Jeżeli bowiem Angielska za mało ugotowaną było, natomiast Francuzka tak mocno przegotowaną, że podobnie iakiey iarrzynie można ją było łyżką pożywać.

Oj drogoż tu i bardzo drogo! wziąłem z sobą z Paryża dwanaście funtów (blisko 300 ZR. W. W.) dopiero tutaj cztery dni zostaje, a iuz niestety tylko kilka funtów na moim stole spostrzegam. Jeżeli tak daley pójdzie, a przez miesiąc tutaj zabawić, najmniej czterem potrzebować będę. Każdego cudzoziemca zowią tutaj Frenchman (Francuz), a jeżeli ci panowie takiego w swoje ręczki dostaną, tak go wycwiczyć umięją, że ma dobrze łzami oczy zająd. Wprawdzie ieszcze nie płakałem, lecz iuz nieraz przeklinałem. — Najlepiej będzie, gdy prędko zemknę z tej torfowej pomroki, inaczej bowiem uczułyby moje kieszenie taką lekkość, że się z miejsca o własnych siłach ruszyć nie byłbym w stanie.

Przedsiębiorstwa Mahometa Alego, Baszy Egiptu.

(W Dostrzegaczu Austr. z Monitora.)

Gazety niektóre wspomniały o nowym kanale Alexandryjskim, potąd iednakże brakowało nam, na wyraźnych doniesieniach o owem dziele. Następujące mogą być iako niezawo-

due poczytane, wyięte są albowiem z opowiadań podróźnych, którzy niedawno z nadbrzeżów Nilu powrócili.

Kanał Alexandryjski zaczyna się od kolumny z granitu, którą zwyczajnie kolumną Pompejusza nazywają, a kończy się w Nilu, nieco poniżej miasta Saone. Długość jego wynosi 41,706 stóp, szerokość 15, a głębokość 3. Stotysięcy ludzi zaczęło dnia 5. Stycznia 1819 robić koło niego, a przy końcu Lutego 1820 pracowało nad nim 260.000 ludzi, którym codziennie po jednym piestrze tureckim płacono. W miesiącu Maia nadeszło jeszcze 30,000 robotników z Wyższego Egiptu, a dnia 13. Września ukończony ten kanał otrzymał nazwisko Mahmudie, na wzór imienia Wielkiego Sultana.

Mniejszy kanał dla wypróżnienia do morza wody zbytecznej, którą Nil do rzeczonoego kanału Mahmuda wylewa, ukończony był w dniu 10ym następującego miesiąca Października. Długość jego wynosi 1400, szerokość 10 a głębokość 2 1/2 stóp. Ponieważ te kanały tak bardzo handlowi przyteczne, rznięte były pomiędzy dwoma jeziorami Mahdie i Mareotis, przeto pracując około nich na wilgotnej ziemi robotnicy, stali się ofiarą zaraźliwych chorób, na które blisko 4600 wymarło; prócz tego zaś jeszcze przez niezdrową porę deszczową w Lutym i Marcu 2000 ludzi utraciło życie. Pozostałe po nich wdowy i sieroty otrzymały pensję i nagrody. Szesciu zagranicznych Inżynierów kierowało robotami około tego kanału.

Drugie, chociaż mniej przyteczne, jednakże bardziej niebezpieczne przedsięwzięcie zatrudniało zimy ostatniej niektóre oddziały wojska: było to zdobycie małej Oasy, gdzie się znajdują ruiny Kościoła Jowisza Ammona. Kaschef Damanbur, któremu ta wyprawa zlecona była, wyciągnął na czele 6000 jeźdźców z kilku działami połowemi do puszczy. Ledwie po 4 dniach, gdy wojsko przeszło góry Libyjskie, zmuszone było walczyć z najstraszniejszym nieprzyjacielem, to jest wiatrem południowym nazwanym Kamsin. Ta plaga zrządziła w wojsku największy nieporządek, osobliwie zaś w powozach. Gdy żywność spostrzebowano, musieli się wojsko daktyłami żywić. Doszło nareszcie do Scwah, stolicy Oase której mieszkańcy tak przezorni byli, że wszystkie swoje skarby, o 9 dni drogi do sprzymierzonego pokolenia na puszczy dla bezpieczeństwa wysłali. Przystąpiono natychmiast do oblężenia miasta, a kilka wystrzałów działowych było już dostatecznych, ażeby zmusiły

Ammonitów do zawarcia ugody, w następujących warunkach: 1) uznawać będą Sultana Mahmuda za swojego Rządcę, a Wezyra Mohameda Aly za Pełnomocnika onegoż; 2) płacić będą 10,000 piastrow za koszty wojenne; 3) dawać będą rocznego podatku 2000 ładunków daktylowych. Główny traktat podpisano, powrocilo wojsko znowu do Nilu, nie spędziwszy nawet i 3 miesiące zupełnie na tej wyprawie.

Przedsięwzięcie nakoniec na zimę r. 1820 nową wyprawę. Celem oneyże było, podbić Abissynii niepodległej, zaprowadzenie z tamąd w Nizszym Egipcie jeszcze dobrze niezaludnionym osad rolników. W Lipcu wyprawiono już 500 żołnierzy na wzwiady, a 10 tysięcy przeznaczonych do tej wojny jeźdźców stanęło obozem pod Kairem; Ismael Basza najstarszy syn Wice Króla, miał obiąd dowodztwo nad nimi.

Mahomed Aly przyjmuie cudzoziemców z życzliwością i oznaką szacunku, iakie na Wschodzie rzadko się widzieć daia. Żądy jego, nauczenia się poznać Europę i iey ustanowy, okazują się ciekawe zapytania. Usiłuje on teraz do skutku przywieść tłumaczenia Arabskie najlepsze dzieł francuzkich w mechanicę, taktyce, gospodarstwie, i rolnictwie. Układ którego się chwycił, daley prowadzi z nieustraszoną niczem stałością. Jego wojenny i sztukom przychylny jeniusz, zupełnie wspierany bywa talentami i bacnością jego Sekretarza jeneralnego w interesach z granicznych Jussaf Bogos. Naywiększe bezpieczeństwo panuje w owych krajach, a piramidy, pustynie, i cuda wyższego Egiptu obiedznać można bez zastany.

Wiadomości literackie.

Dzieło, *Memoires sur les differens peuples, qui habitent la Turquie d'Europe par M. P. (Nouv. Ann. d. voyag. T. 6. I. part.)* (Rzut oka na różne Narody zamieszkałe w Turcyi Europeyskiej przez M. P.) (ob nowe. roczn. podróz T. 6. czę. I.) zawiera wiele rzeczy ciekawych. — O Albanczykach tak się wyraża: Jedynem Albanczyków zatrudnieniem jest wojna, i podobnie Szwaycaróm, służą wojskowo sąsiedzkim Panóm na ich żołdzie. Tworzyli oni hordy, które w ostatnich czasach pustoszyły Turcyię Europeyską, teraz jeszcze tworzą szczydło siły zbrojney, prawie niepodległego Baszy Egiptu, Mohameda Alego;

Baszowie Syryjscy tudzież Azji Tureckiej i Kraie Barbaryjskie, wybierają z Albanii wojowników. Umiarkowany sposób życia, z żywą chęcią zysku połączony, z bogactwami krajowców, iednakże zamiłowanie rodzinnego zakątku, wraca ich znowu na łono oyczyzny. Tym sposobem niezmięszcza się bynajmniej ludność prowincyi, przez czasowe oddalenie z krain mieszkanców, nadto powiększa ią płodność kobiet, które bardzo skromnie żyć mają, i osobiste bezpieczeństwo, którego w Albanii każdy doznaie. Ludność najwięcej na milion dusz rachować można. Aby za iednym pociąganiem dać rys charakterystyczny Albanczyka, dosyć powiedzieć, że pierwszy podarunek, który syn odbiera od oycy jest pistolet lub szabla. Mowa ich w wystowieniu i brzmieniu ma nieiakie podobieństwo z Francuzką.

W Gońcu Francuzkim (*Courier francais*) z d. 25. Grudnia, 1820, umieszczona iest także zayntująca wiadomość o tym narodzie, opisana w liście datowanym z Janiny d. 10. Października. »Znayduię się wśród potonków Sparty i harcerzów Baszy Alego. Każdy włosciianin tutejszy iest żołnierzem i każdy żołnierz włosciianinem; Ci osobliwsi ludzie postuszni są na najmniejsze skiniienie Pana swojego z gotowością niewolnika i odwagą człowieka dzikiego. Twarz ich opalona iest od skwaru słońca, ich mina dzika a ubior malowny. Dotychczas noszą dawne płaszcze Greckie, pod temi mają dwoiakie suknie kolorowe, iedna iest otwarta, druga zakrywa piersi wytwornie ułożona. Spinaią się pasem szerokim nacyzęsciey czerwonym; w tym noszą pistolety i myśliwskie noże. Głowę nakrywają szarą czapką, którą na ramiona spuszczaią chcąc używać słońca i świeżego powietrza. Kobiety są piękne i nie pod zamknięciem, obcuia w towarzysztwach ze wszystkimi, niemniej przeto są godne kochania i wierne. Jeszcze tylko w Janinie, rozkrzewiaią nanki z wielkim postępem. Pialiá, Valano, Sakalénios i Koletti są to ludzie bardzo uczeni w fizyce i sztuce lekarskiej. Dzikosć obok cywilizacyi odbiaią nayszczególniej i zasługują na uwagę. Jeżeli Albanczykowie i Mainottowie postępować będą w tym zawodzie tak, iak zaczęli, będą mogli sami iedni zdziałać moralne odrodzenie się dawney Grecyi, co będzie ważnem zdarzeniem.

Coup d'oeil geognostique sur le Nord de l'Europe en general et particulierment de la Russie par le Comte G. de Razumowski. 2. edit. Berlin. (Jeognostyczny rzut oka na Północ Europy w ogólności, a w szczególiności na Rossyie, przez Hr. G. Rozumowskiego. edy. 2. w Berlinie.) — Maie lecz treściwe to pismo wyszło nappierwey r. 1816. a w r. 1819 do czekało się iuż nowego nakładu. W późniejszey atoli wzbogacone zostało nie iednym przydatkiem, i nie w iednym popadło odmianie tak dalece, iż może uważanem byđz za nowe. Autor, który w podrózach poświęcił się mnostwu uwag, uważa prvedmiot pracy swojej z iedney i to właściwey sobie strony. Wiele z przytoczonych zdarzeń rzeczywistóch iest bardzo ciekawych i nieraz zachwycających. Wyobrażenia iego mają cechę smiałości. Pracuje ón nadnową teorią ostatnich odmian w naturze na północy, któraby zaspokaiająca byđz mogła. Gdy szczupłość karty nie dozwała dokładnego rozbioru, poprzestaiemy na zwroceniu uwagi miłośników doświadczeń jeognostycznych, na powyższe dziełko. *)

A n e g d o t a.

Waższawa na dniu 3. Maia 1792 taki nappływ uyrzła, tak krajowych obywateli iako i cudzoziemców że mieszkania a nawet okna, osobliwie na ulicy, którą parađa przechodzić miała, niezmiernie zdrożały. Dama iedna, którą ciekawosć obaczenia tey uroczystosci do tey stolicy sciągnęła starała się usilnie naiąć okno. A gdy się dowiedziała, że wszystkie iuż są pozamawiane lub naięte, posłała ieszcze służącego, czyliby nie można gdzie naiąć choć pół okna a nareszcie iedną szybkę. W pare godzin wraca służący. Dama czekała go z niecierpliwosci spyta, a wskazałżeś co? — Ach Pani nie — i podobno za te 2 dukaty które mi Pani dałaś, nie tylko okna na nowym miescie, lub Krakowskim przedmiesciu, ale nawet i miejsca z którego by te okna widziane byđz mogły w czasie processyi 3go Maia naiąć nie dostanie.

*) Z dziennika towarzyskiego.